

VLAAMSE RAAD

BUITENGEWONE ZITTING 1988

5 MEI 1988

ONTWERP VAN DECREET

houdende de intrekking van het decreet van 21 maart 1985
houdende het statuut van de reisbureaus

VERSLAG

namens de Commissie voor Sport en Toerisme
uitgebracht door de heer P. Vandermeulen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Sport en Toerisme heeft op haar vergadering van 25 april jl. het hierboven vermelde ontwerp van decreet besproken en aangenomen.

Samenstelling van de Commissie:

Voorzitter : R. Blanpain.

Vaste leden : de heren F. Cauwenberghs, A. Deneir, J. De Roo, M. Desutter, L. Dhoore, mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche ;
de heren M. Colla, W. Content, R. Van Steenkiste, J. Verheyden ;
de heren M. Decoster, O. Van den Broeck, P. Vandermeulen ;
de heren R. Blanpain, J. Caudron.

Plaatsvervangers:

de heren F. Bosmans, A. Bourgeois, J. Chabert, mevrouw T. Merckx-Van Goey, de heren E. Vandebosch, T. Van Parys ;
de heren R. De Wulf, R. Garcia, A. Schellens, F. Willockx ;
de heren M. Mahieu, A. Van Aperen, J. Vandermarliere ;
de heren W. Peeters, D. Vervaet.

Zie :

88 (BZ 1988)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

1. Toelichting van Gemeenschapsminister P. Dewael, bevoegd voor toerisme

De Gemeenschapsminister licht het ontwerp van decreet als volgt toe :

Het Arbitragehof deed op 10 juni 1987 uitspraak inzake het beroep van de Nationale Ministerraad tot gedeeltelijke vernietiging van het decreet houdende het statuut van de reisbureaus.

Het Hof was gebonden door het beroep van de Ministeraad en heeft enkel die artikelen vernietigd, waarvan de vernietiging gevraagd werd. Het lijkt echter weinig twijfel dat ook andere artikelen van het decreet aangetast zijn door bevoegdheidsoverschrijding : het voornaamste onderwerp van het decreet (de regeling van de toegang tot en de uitoefening van het beroep van exploitant van reisbureaus) stelt vestigingsvoorwaarden vast, hetgeen een nationale bevoegdheid is.

De wet van 21 april 1965 blijft echter door artikel 14 van het decreet opgeheven. De vergunningsregeling van reisbureaus dreigt dan ook in een rechtsvacuüm te komen.

Omwillen van de rechtszekerheid voor de reisbureausector meent de Vlaamse Executieve dat het beter is het decreet van 21 maart 1985 in te trekken, met het gevolg dat wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus zal moeten geacht worden nooit te zijn opgeheven.

Vanuit de bekommernis om de vergunningen veilig te stellen die werden afgeleverd voor de uitspraak van het Arbitragehof, waaruit is gebleken dat het decreet van 21 maart 1985 door bevoegdheidsoverschrijding is aangetast, werd oorspronkelijk voorgesteld het decreet op te heffen met ingang van de datum van de uitspraak van het Arbitragehof.

De Raad van State meent evenwel dat de onbevoegdheid om de vestigingsvoorwaarden te regelen, uiteraard ook de onbevoegdheid impliceert om de individuele beslissingen te regulariseren die onwettig zouden zijn wegens strijdigheid met de ter zake geldende voorwaarden.

Gezien alle individuele beslissingen in uitvoering met de ter zake geldende voorwaarden, met name in uitvoering van de koninklijke besluiten van 30 juni 1966 en 1 februari 1975 houdende het statuut van de reisbureaus werden en worden genomen dienen er geen individuele beslissingen gereguleerd te worden.

Hieruit volgt dat alle vergunningen afgeleverd voor en na de uitspraak van het Arbitragehof rechtsgeldig blijven. Er wordt dan ook voorgesteld het decreet van 21 maart 1985 in te trekken met ingang van 26 mei 1985 waardoor de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus zal moeten geacht worden nooit te zijn opgeheven.

II. Bespreking

Verschillende leden vragen waarom – samen met de afschaffing van het vorig decreet – niet meteen een nieuw ontwerp van decreet werd ingediend zodat de toestand meteen terug zou geregeld zijn. Wat thans gebeurt, is een de facto afstand van de bevoegdheden van de Vlaamse Raad, ook al is dit tijdelijk.

De betrokken leden zien daarin een gevaar voor de afbrok-

keling van de bevoegdheden van de Vlaamse Raad inzake toerisme, bevoegdheden waar indertijd veel discussie is over geweest.

Een lid kondigt aan zich om die reden te onthouden.

Verschillende leden twijfelen er eveneens aan of door de opheffing van het decreet op de reisbureaus de nationale wetgeving automatisch terug van kracht wordt en zij vragen zich ook af wie deze nationale wetgeving zal kunnen uitvoeren in verband met b.v. de af te leveren vergunningen.

Op deze laatste vraag repliceert de Minister met te verwijzen naar het advies van de Raad van State dat bij het ontwerp is gevoegd (L-18.150-8).

Bij punt 4 wordt vermeld dat met het intrekken van het decreet van 21 maart 1985 met ingang van 26 mei 1985 er ook moet worden aangenomen dat de intrekking eveneens artikel 14 van het decreet tot voorwerp heeft met gevolg dat wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus zal moeten worden geacht nooit te zijn opgeheven.

Wat de uitvoering van deze nationale wet betreft, is er een regeling getroffen om de vergunningen voor de reisbureaus te laten afleveren via het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme. Dit is gebeurd, na overleg en met instemming van de Eerste Minister van de nationale regering, via een besluit van de Vlaamse Executieve dd. 14 oktober 1987 waarbij deze opdracht aan het VCGT werd gegeven.

Wat betreft het gelijktijdig indienen van een nieuw decreet wijst de Minister erop dat het arrest nummer 36 van het Arbitragehof dateert van 10 juni 1987. De bestudering ervan nam allicht een aantal maanden in beslag en iedereen weet dat er dan in het najaar een politieke crisis met verkiezingen is gevolgd, zodat het niet mogelijk is geweest reeds een nieuw decreet klaar te hebben.

Verschillende leden vragen zich ook af, hierin gevolgd door de Voorzitter van het VCGT, of niet zoveel mogelijk dezelfde regeling moet getroffen worden in het Vlaams en het Franstalig landsgedeelte, dit om concurrentievervalsing te voorkomen. Het zou toch niet opgaan dat er b.v. te Brussel in dezelfde straat twee reisbureaus zouden functioneren, die erkend zijn op basis van een verschillende juridische regeling.

Op de vraag van een lid in verband met een gerechtelijke uitspraak van 19 januari 1988 of de uitvoeringsbesluiten van 30 juni 1966 en 1 februari 1975 nog gelden, herhaalt de Minister dat als de wet van 21 april 1965 houdende het statuut van de reisbureaus geacht wordt nooit te zijn opgeheven, daaruit juridisch volgt dat ook de daaruit voortvloeiende uitvoeringsbesluiten eveneens moeten worden geacht nog steeds van kracht te zijn.

III. Artikelsgewijze bespreking

Artikel 1

Er zijn geen vragen of opmerkingen bij dit artikel. Het wordt aangenomen met 7 stemmen vóór bij 2 onthoudingen.

Artikel 2

Er zijn geen vragen of opmerkingen bij dit artikel. Het wordt aangenomen met 7 stemmen vóór bij 2 onthoudingen.

IV. Eindstemming

Het ontwerp van decreet wordt ongewijzigd aangenomen
met 7 stemmen vóór bij 2 onthoudingen.

De Verslaggever,

P. VANDERMEULEN

De Voorzitter,

R. BLANPAIN
